

moeder *en* dochter

Vaders, moeders en hun kind over zichzelf, elkaar, ouderschap en alle gevoelens die daarbij komen kijken.

Anneke Korsten (62) is moeder van Linda (34) en heeft één kleinkind.

‘Ik heb mijn man leren kennen toen Linda zeven was. Binnen een jaar zijn we, tot mijn eigen verbazing, getrouwd. Mijn eerste huwelijk was niet van dien aard dat ik dacht dat ik ooit nog zou willen trouwen. Op een dag was Linda, ze was nog maar twee, getuige van een stevige ruzie. Ze was er helemaal door van slag. Dat was het moment waarop ik besepte dat ik haar dat niet kon aandoen, dat ik bij hem weg moest gaan.

Linda en ik woonden zes jaar met zijn tweeën, tot ik een relatie met Pierre kreeg. Toch accepteerde ze het dat ik voortaan een partner had. Ze beschouwde hem vrijwel direct als haar vader. ‘Ieder kind heeft één vader, en ik ook’, zei ze. En daarmee bedoelde ze Pierre. Ze koos er zelfs voor om, net als ik, zijn naam aan te nemen. Ik kan me het moment waarop ze me dat vertelde nog goed herinneren. Het was avond en ik lag in bad met een glas wijn, toen ze de badkamer binnenkwam.

‘Mam, ik moet je wat vragen’, zei ze, en stapte bij me in bad. ‘Ik wil dezelfde naam als jullie.’ Ik vond het prachtig, maar zei dat ze daar eerst goed over moest nadenken. Een nieuwe achternaam draai je niet zomaar terug. Een paar weken later stapte ze weer bij me in bad. ‘Vind je dat ik nu lang genoeg heb gewacht?’

Pierre voelde zich vereerd. Hij heeft Linda altijd als zijn kind beschouwd. Wij hebben samen geen kinderen. Ik was 37, had geen zin meer in vuile luiers en Pierre zei: ‘We hebben toch al een kind?’

Dat ons leven met de komst van Pierre veranderde, vond Linda alleen maar fijn. ‘Eindelijk komt er structuur in ons leven, mam’, zei ze, jong als ze was. Ze had gelijk. Als ik zin had om weg te gaan, dan pakte ik de koffers en vertrokken we voor een weekend. Ik kon doen wat ik wilde, hoefde met niemand te overleggen. Alleen Linda’s bedtijd lag vast. Volgens mij zijn er geen gekke dingen gebeurd. Maar als ik wakker werd en naar de dierentuin wilde, dan deden we dat.

[Lees verder op pagina 32 >](#)

‘Vreselijk als mama Mats wel stil kreeg. Alsof zij een betere moeder was’

Linda Korsten (34) is moeder van Mats (2).

‘Sinds mijn zwangerschap wil ik niets liever dan in de buurt van mijn ouders wonen. Het lijkt me gezellig en handig. Mijn ouders vonden het meteen een geweldig idee. Ze passen veel op Mats en we hebben een goede band met elkaar. Ze zijn eerder mijn vrienden dan mijn ouders.

Dat was vroeger al zo, toen ik met mijn moeder woonde. Mama en mijn echte vader zijn gescheiden toen ik twee was. Daarna hebben we zes jaar met zijn tweeën gewoond en veel lol gemaakt.

Ik kan me nog herinneren dat de buurman een slagroomsput meebracht op mijn verjaardag. Daarmee hebben we alles en iedereen ondergespoten. Nee, niet alleen ik. Juist mijn moeder ging iedereen met dat ding achterna.

Er waren wel grenzen. Bedtijd was bedtijd en als mama nee zei, was het ook nee, juist doordat we zoveel plezier samen hadden. Als ze een keer een grens trok, was het wel duidelijk dat het menens was.

Die grenzen zijn aangescherpt toen mijn moeder Pierre leerde kennen, mijn nieuwe vader. ‘Goed dat hij er is’, zeiden we tegen elkaar. We konden wel een beetje sturing en structuur gebruiken. Ik zal vast ook behoefte hebben gehad aan een vaderfiguur. Mama en Pierre gaven me het gevoel dat ik er echt bij hoorde. Op hun huwelijk was ik bruidmeisje en kreeg ik een trouwring met daarop de letter L. Wilden ze een weekendje weg, dan planden ze een reisje voor ons drieën. Ze gingen niet weg zonder mij. Gek eigenlijk, dat ik geen papa zeg, maar Pierre. Aan de andere kant, zijn naam heeft voor mij dezelfde betekenis als het woord papa.

Marco en ik hebben duidelijker regels voor Mats dan mijn moeder destijds voor mij. Toch herken ik wat van mijn moeder in mezelf. Ik geef niet om rommel. Als Mats en ik vingerverven, zit de verf in ons haar. Daarna gaan we gewoon lekker douchen.

Maar zo leuk als we het nu met Mats hebben, zo zwaar was het de eerste maanden na zijn geboorte. Overdag huilde hij

[Lees verder op pagina 32 >](#)

‘Structuur hadden we niet, alleen Linda’s bedtijd lag vast’

Anneke >

Dat impulsieve heeft Linda ook. Niet voor niets is ze reis-journalist. Zij zou ook van de één op de andere dag haar tas kunnen pakken om op vakantie te gaan. En we zijn allebei getrouwd met een man die daar helemaal niet van houdt. In de periode dat Mats werd geboren, was Pierre net met pensioen en ging ik minder werken. Achteraf kwam dat goed uit. Mats heeft de eerste maanden na zijn geboorte weinig geslapen en veel gehuild. Door het slaapttekort waren Linda en Marco soms total loss.

Ook voor Mats was het erg naar. Hij had veel last van buikkramp. Later bleek dat hij koemelk-allergie had. Met andere voeding was het over. Pierre en ik zijn in die tijd veel bij ze geweest om hen de zorg uit handen te nemen. Vaak bleven we slapen. Op die manier bouwden we al snel een band op met Mats.

Over een paar maanden komen Linda, Marco en Mats bij ons wonen. Op onze grond laten we een aanleunwoning voor Pierre en mij bouwen. Zij gaan in ons oude huis wonen. Het is altijd mijn angstbeeld geweest om, als ik later misschien hulpbehoevend ben, op een flatje te eindigen, waar ik moet wachten tot de zon eindelijk op mijn balkon staat. Als we dicht bij elkaar wonen, kunnen wij er nu voor hen zijn en zij straks voor ons. Ze hoeven ons echt niet te verzorgen, maar we hebben straks wel iemand om op terug te vallen.”

Linda >

en ’s nachts sliep hij slecht. Er waren nachten dat hij urenlang huilde. Op het consultatiebureau kregen we te horen dat dat erbij hoorde. Ook al zei ik dat ik hem zag krijsen van de pijn.

Het slaapttekort was vreselijk. Marco en ik gingen als zombies door het leven. Ik had echt geen rooskleurig beeld van de babytijd, maar dit was wel heel erg. Genieten was er de eerste maanden nauwelijks bij.

Ik weet niet wat we zonder de hulp van mama en Pierre hadden moeten doen. Elke week sliepen ze een nacht bij ons en namen de zorg voor Mats van ons over. Dat vond ik niet altijd gemakkelijk. Het liefst zorgde ik zelf voor hem en ik vond het vreselijk als mama hem wel stil kreeg. Alsof zij een betere moeder was.

Mats bleek koemelk-allergie te hebben, ontdekten we. We zagen dat hij krampen had, en probeerden andere voeding. Al na zijn eerste fles met andere melk, had hij veel minder last van krampen. Hij lag tevreden in de box met een speeltje te rommelen. Dat had hij nog nooit gedaan. Dat we zelf met de oplossing zijn gekomen, heeft me zelfvertrouwen gegeven. Later heeft Mats nog veel gehuild als hij last had van doorkomende kiezen. Maar ik dacht: wij kunnen het ouderschap wel aan. Ook nu hij peuterpubert en vaak ‘nee’ roept, kan ik van hem genieten. Hij heeft veel zelfvertrouwen en dat vind ik fijn om te zien. Onder al dat gehuil vandaan is een geweldig mannetje tevoorschijn gekomen.”

Willen u en uw kind ook in dit dubbelportret? Mail uw verhaal en telefoonnummer naar lezers@tijdschrifttook.nl.